

Köpeğin Adı Badi 63

– Ömer Faruk · 17 Kasım 2017

Ertesi günkü gazetenin manşetinde kocaman puntolarla “Kahraman Köpek: Badi” yazıyordu ve büyük bir fotoğraflar yayımlanmıştı. Cinayet anlatılmış, benim cesedi korumak için diğer köpeklerle nasıl mücadele ettiğim abartılarak verilmişti. Bire karşı onlarca köpekle dövüşmüşüm, yaralanmışım ama gene de cesedi onlara bırakmayıp yardım gelinceye kadar korumuşum. Kısacası gazeteci hayal gücünü sonuna kadar kullanmış.

Haberin “Badi, seri katili gördü mü?” “Seri katili Badi tanıyor mu?” ara başlıkları beni rahatsız etti. Bu açıkça beni seri katile hedef göstermekti, bundan sonra geride tanık/delil bırakmamak amacıyla beni de öldürmek isteyebilirdi.

Köydeki Recep Dayı cinayetinden sonra, buradaki evlerden birkaçı bahçe duvarlarını yükseltirken birkaçı da yüksek olan duvarlarının üzerine dikenli tel koydurdu. Hatta kamera sistemi kurduran bir kişi bile vardı. Piknik alanındaki olaydan sonra hemen hemen bütün evlerde güvenlik tedbirleri artırılmaya başlandı. Artık buraya her gün bu işleri yapan firmalara ait onlarca araç ve eleman geliyordu. Kamera ile gözetlenen ev sayısı da arttı. Ahşap olan bahçe kapıları değiştirildi, yerine demir kapı kondu. Evlerin pencerelerine demir korkuluklar takıldı. Bir de bizim açımızdan güzel bir olay yaşandı: Evlere girmek isteyen yabancıları engellemek amacıyla kullanılmak üzere, sokak köpekleri sahiplenildi. Şimdilerde sokakta tek başına dolaşan bir köpek bile görmek imkansız.

Kenan Babanın evinde de çalışma vardı, ama bu seri katilden korunmaya yönelik bir çalışma değildi. Evin badana edilmesi ve bazı yerlerinin onarılması gerekiyordu. Badanacı usta, iki günde işini bitirdi. Becerikli adam. Eşyaları odanın ortasına toplayıp üzerine naylon bir örtü koyup badanaya başlıyor. Yere ya da eşyaların üzerine bir tek damla boya dökmeden işini bitiriyor.

Verandadaki ahşap korkulukların çoğunun ve direklerden dört tanesinin değiştirilip boyanması ve verniklenmesi de gerekiyordu. Ayrıca aşağıdaki ve yukarıda saçakların gölgelikleri de çok yıpranmıştı, bunların da elden geçip boyanması lazımdı. Kırık kiremitler de vardı. Bu iş için de Kenan Baba, askeriyeden emekli, altmış beş yaşında bir marangoz bulmuş. Adam biraz kaçık. Çok konuşuyor, hep gülüyor. Yaşına rağmen çok enerjik, hızlı çalışıyor.

Mehmet Usta, ilk gün aletlerini, tahtaları, merdiveni, çimentoyu, boyayı, verniği, içinde harç yapacağı kapları kırmızı bir Toros'a yükleyip getirdi. O kadar çok malzeme yüklemiş ki arabanın arkası yere değdi degecek; önü de havada. O araba o kadar eşyayı nasıl aldı, nasıl getirdi? Üstelik o gün yanında bir de yardımcısı vardı.

Mehmet Usta konuşkan bir adam. Ağzı hiç boş durmuyor: Konuşuyor, gülüyor, küfür ediyor; etrafta kimse olmazsa şaka yollu bana sataşiyor. Sevdim bu adamı. Hiç kırıcı değil, sadece çenesi düşük! Bana bile bir insan gibi davranıyor.

İkinci gün yardımcısını getirmede. Tek başına beş gün daha çalışıp işi bitirdi. Marangozluğuna diyecek yok, çünkü elli yıllık meslek tecrübesi var, lakin boya işinden pek anladığı söylenemez. Yerleri rezil etti, her tarafı boya içinde bıraktı. Nerede badanacının temizliği, nerede Mehmet ustanın yaptığı boyama? İş bittikten sonra eve bir bayan geldi, yerdeki boyaları temizlemek için. Üç günün sonunda ancak işi bitirebildi.

Badana, tamir, boya ve temizlik işi bittikten sonra bir gece, Kenan Baba'nın arkadaşları geldi. Tabii gelenler arasında Doktor da vardı. Terasta yemek yendi, kadehler tokuşturuldu. O gecenin konularından biri de bendim. Tüccar ve Hoca bana defalarca sarılıp tebrik ettiler, hatta etleri kendileri yemeyip beni beslediler. Övgü dolu sözler de söylediler; Kenan Baba bu konuda suskun olmasına rağmen davranışlarıyla benimle gurur duyduğunu belli ediyordu.

(Devam edecek...)